

pågældendes død«⁹⁾. Det er selvfølgelig altid noget!

»Hvis oplysninger om en person indføres i efterforskningsregistret før det fyldte 15. år, slettes disse automatisk efter 10 års forløb, såfremt der ikke i denne tid er indført nye oplysninger om den pågældende«¹⁰⁾. Ikke sandt, de helt unge må vi vise overbærenhed. De skal ikke forfølges resten af deres liv. Kun 10 år! (Bemærk at der udtrykkelig er tale om *efterforskningsregistret*, altså dér hvor man havner på ren og skær mistanke!).

De mere generelle regler for sletning af oplysninger i efterforskningsregistret kan ikke oplyses, da de angives at findes i et bilag, som ikke er offentligt tilgængeligt¹¹⁾. Men et indtryk deraf kan man få, når det er oplyst, at de helt unge favoriseres ved at få mistanker, m. v. slettet allerede efter 10 år.

»I afgørelsesregistret slettes en afgørelse, når der er forløbet 10 år« fra endelig løsladelse eller fra udløb af prøvetid¹²⁾. Det betyder formentlig, at advarslen for ½ gram hash (eller for intet konkret) figurerer i afgørelsesregistret i 10 år som en advarsel i henhold til lov om euforiserende stoffer! Ganske vist er der en særlig bestemmelse om, at »materiale om personer, der har været impliceret i mindre betydningsfulde sager (på dette område), og som ikke har recidiveret, tilintetgøres efter 2 års forløb«¹³⁾ – men det gælder tilsyneladende kun *specialregistre* for narkotika og altså ikke kriminalregistret.

Nå, til syvende og sidst kan det være flintrende ligegyldigt med alle disse sletningsbestemmelser. Det afgørende er nemlig følgende:

»De i kriminalregistret slettede oplysninger udskrives automatisk på micro-fiche, som opbevares i rigsregistraturen. Ved henvendelse til rigsregistraturen kan fås oplyst indholdet af alle de i kriminalregistret slettede oplysninger om den pågældende person.«¹⁴⁾ Sletningerne er altså fuldkommen fiktive.

Egenindsigt

Efter denne gennemgang turde det være klart, at muligheden for indsigt med de registrerede oplysninger – og dermed muligheden for at korrigere fejl – får særlig betydning.

Politiets registre er underkastet lov om offentlige registre, som i § 13 fastslår, at en registreret person på begæring skal have meddelelse om de oplysninger, der er registreret om ham. Dette gælder dog ikke »hvis den registreredes interesse i at få kendskab til oplysningerne findes at burde vige

for afgørende hensyn til offentlige eller private interesser.«

Når det gælder kriminalregistret, bliver disse bestemmelser administreret på følgende måde:

Enhver har krav på fra *afgørelsesregistret* at få udskrevet sin straffeattest¹⁵⁾. Det er jo ikke på dette punkt, egenindsigten er mest nødvendig, for her drejer det sig – forhåbentlig da – udelukkende om faktiske afgørelser, dog langt fra begrænset til straffedomme. Bestemmelsen er formentlig heller ikke så meget sat ind for den enkeltes egen skyld, men for at imødekomme forskellige arbejdsgivers krav om, at ansøgere fremlægger straffeattest.

Det virkelig ømme punkt er selvsagt *efterforskningsregistret*. Her administreres registerlovens bestemmelse om egenindsigt med fast hånd: »Der kan ikke gives oplysninger fra efterforskningsregistret.«¹⁶⁾

Hvad siger registertilsynet?

I sin første årsberetning (for 1979) har registertilsynet et længere afsnit om Det centrale kriminalregister (side 141–47). Det fremgår heraf, at tilsynet har *godkendt* de oplysningstyper, som indgår såvel i afgørelsesregistret som i efterforskningsregistret.

I denne sammenhæng er det bemærkelsesværdigt, at tilsynet i sin gennemgang af oplysningstyperne *ikke* nævner den udtrykkelige bestemmelse (kundgørelse IX, nr. 2, pkt. 28 a) om, at man registreres i afgørelsesregistret for blotte *advarsler*, eller den ovenfor omtalte »aktualitetskode«, som angiver, om man har været psykisk syg, er terrorist, osv.

Tilsynet godkender, at der ikke er nogen form for egenindsigt, når det gælder efterforskningsregistret.

På to punkter har registertilsynet betænkeligheder. Det gælder sletningsbestemmelserne, og det gælder kontrollen. Tilsynet nævner flere gange, at kriminalregistret indeholder *meget følsomme oplysninger*. Dette sammenholdt med at »antallet af operatører er stort (ca. 8.700)«, understreger vigtigheden af sletningsbestemmelserne og kontrollen med anvendelsen af registret.

Hvad *sletningsbestemmelserne* angår, er tilsynet opmærksom på, at sletningen er fiktiv som ovenfor beskrevet. Det hedder i beretningen: »Registertilsynet fandt ved sin behandling af dette spørgsmål, at der således reelt ikke sker sletning af oplysningerne, hvorfor man vil vende tilbage til dette spørgsmål med henblik på at få fastsat retningslin-